

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Ayuntamiento de Pamplona / Orange España SAU

(Sprawa C-764/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zezwolenie dotyczące sieci i usług łączności elektronicznej – Oplata komunalna z tytułu zajmowania lub użytkowania mienia publicznego – Dyrektywa 2002/20/WE – Zastosowanie do przedsiębiorstw świadczących usługi telefonii stacjonarnej i dostępu do Internetu – Pojęcia „sieci łączności elektronicznej” i „usług łączności elektronicznej” – Artykuł 12 – Oplaty administracyjne – Artykuł 13 – Oplaty za prawo użytkowania oraz instalowania urządzeń – Zakres stosowania – Ograniczenia dotyczące wykonywania kompetencji podatkowej państw członkowskich]

(2021/C 88/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Ayuntamiento de Pamplona

Druga strona postępowania: Orange España SAU

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywę o zezwoleniach), zmienioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, iż ma ona zastosowanie również do przedsiębiorstw świadczących usługi telefonii stacjonarnej i dostępu do Internetu.
- 2) Artykuły 12 i 13 dyrektywy o zezwoleniach, zmienionej dyrektywą 2009/140, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nakłada na przedsiębiorstwa będące właścicielami infrastruktury lub sieci niezbędnych dla łączności elektronicznej, które wykorzystują je w celu świadczenia usług telefonii stacjonarnej i dostępu do Internetu, opłatę, której wysokość ustala się wyłącznie w zależności od rocznych dochodów brutto osiągniętych przez te przedsiębiorstwa na terytorium danego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 26 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Krakowie – Polska) – VL / Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

(Sprawa C-16/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Równość traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy – Dyrektywa 2000/78/WE – Artykuł 2 ust. 1 i art. 2 ust. 2 lit. a) i b) – „Pojęcie dyskryminacji” – Dyskryminacja bezpośrednia – Dyskryminacja pośrednia – Dyskryminacja ze względu na niepełnosprawność – Odmiennie traktowanie w ramach grupy pracowników niepełnosprawnych – Przyznanie dodatku do wynagrodzenia pracownikom niepełnosprawnym, którzy przedłożyli orzeczenie potwierdzające niepełnosprawność po dacie wybranej przez pracodawcę – Wykluczenie pracowników niepełnosprawnych, którzy przedłożyli orzeczenie przed tą datą]

(2021/C 88/06)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VL

Strona pozwana: Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie

Sentencja

Wykładni art. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że:

- praktyka pracodawcy polegająca na wypłacie dodatku do wynagrodzenia pracownikom niepełnosprawnym, którzy przedłożyli orzeczenie potwierdzające niepełnosprawność po wybranej przez tego pracodawcę dacie i nieuwzględniająca pracowników niepełnosprawnych, którzy przedłożyli takie orzeczenie przed tą datą, może stanowić bezpośrednią dyskryminację, jeżeli okaże się, że praktyka ta jest oparta na kryterium nierozzerwalnie związanym z niepełnosprawnością, ponieważ jest ona w stanie definitywnie uniemożliwić spełnienie tego warunku czasowego wyraźnie określonej grupie pracowników, składającej się ze wszystkich pracowników niepełnosprawnych, o których niepełnosprawności pracodawca musiał wiedzieć w momencie wprowadzania tej praktyki;
- wspomniana praktyka, jakkolwiek pozornie neutralna, może stanowić dyskryminację pośrednio ze względu na niepełnosprawność, jeżeli okaże się, że prowadzi do postawienia w szczególnej niekorzystnej sytuacji pracowników niepełnosprawnych w zależności od rodzaju ich niepełnosprawności, w szczególności jej widocznego charakteru czy też powodowanej przez nią konieczności wprowadzenia racjonalnych usprawnień warunków pracy, w sytuacji gdy praktyka taka nie jest obiektywnie uzasadniona zasługującym na ochronę celem, a środki mające służyć osiągnięciu tego celu nie są właściwe i konieczne.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 27 stycznia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez *Gerechthof te Amsterdam, Gerechthof Den Haag – Niderlandy*) – *Dexia Nederland BV* / XXX (C-229/19), Z (C-289/19)

(Sprawy połączone C-229/19 i C-289/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 3 ust. 1, art. 4 ust. 1 oraz art. 6 ust. 1 – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umowy – Warunek ustalający z góry możliwy zysk wierzyciela w przypadku rozwiązania umowy – Znacząca nierównowaga wynikających z umowy praw i obowiązków stron – Moment, w którym należy oceniać występowanie znaczącej nierównowagi – Stwierdzenie nieuczciwego charakteru warunku umowy – Konsekwencje – Zastąpienie nieuczciwego warunku umowy przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym]

(2021/C 88/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Gerechthof te Amsterdam, Gerechthof Den Haag

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: *Dexia Nederland BV*

Druga strona postępowania: XXX (C-229/19), Z (C-289/19),